

JELENTŐS MÓDSZERTANI FEJLESZTÉS ZAJLIK AZ ALAPFOKÚ TÁNCMŰVÉSZETI OKTATÁSBAN A TÁNCMŰVÉSZETI EGYETEM IRÁNYÍTÁSÁVAL

Öt akkreditált képzés, tizenhárom új tankönyv, számos pedagógus-továbbképzés, százhusznál több program. Az EFOP-3.2.6-16-2016-00001 számú projektje, amelynek célja a tanulók képességkibontakoztatásának elősegítése a köznevelési intézményekben, 2020. február 14-én ér véget. A projekt kidolgozója a Magyar Táncművészeti Egyetem, a sorozat eredményeiről, valamint a folytatásról a szakmai vezetővel, Fodorné Molnár Mártával és a projektvezetővel, Gáspár Emesével beszélgetett Réfi Zsuzsanna.

Fotó: Kericsmarics Eszter

Mintegy négyéves munka zárul le tavasszal, hiszen a támogatási szerződést 2016 elején kötötték meg. Hogyan tekintenek vissza az eltelt időszakra?

Gáspár Emese: A vállalt feladatainkat sikerrel elvégeztük, már szinte csak az van hátra, hogy a bevont iskolák beemeljék a pedagógiai tevékenységükbe a tőlünk kapott programot, de úgy vélem, erre is lesz elég jelentkező. Ötvennégy intézmény vett részt a sorozatunkban, biztosan akad harminchat vállalkozó iskola. A kezdetektől azt tapasztaltuk, hogy az intézmények vezetői és a pedagógusok is érdeklődők voltak, a nyári továbbképzésekre szintén rengetegen jelentkeztek.

Fodorné Molnár Márta: Nagyon komoly munkát végeztünk, hiszen a táborok és az előadások mellett tananyagot is fejlesztünk az alapfokú művészetoktatás számára. A jelentkezők az egyetemünktől megkapták a teljesen új vagy továbbfejlesztett szakmódszertani anyagot feladatbankkal és DVD-példatárral együtt. Ez elektronikus formában már megérkezett a pedagógusokhoz, és ősszel már nyomtatott formában is átvehetik ezeket. A teljes anyagot kipróbálhatták fél éven keresztül az iskolájukban, s ehhez mentorokat is biztosítottunk számukra.

Milyen visszajelzések érkeztek?

G. E.: Ezek az anyagok hiánypótlók. Magyarország több mint

négyszáz iskolájában folyik alapfokú táncoktatás, s néhány területen eddig nem létezett ilyen strukturált, rendezett anyag. Emellett annak is örülünk, hogy a közös munka során sokkal jobban feltérképezhettük, hol milyen tevékenység folyik, milyen tanárok dolgoznak. Szorosabbá vált a kapcsolatunk, és ma már ők is sokkal gyakrabban fordulnak hozzánk a kérdéseikkel, kéréseikkel.

Nem lehetett könnyű egyszerre öt szakot akkreditáltatni.

G. E.: Új feladat volt ez a számunkra, sokat dolgoztak ezen a munkacsoportjaink, és az Oktatási Hivataltól is minden segítséget megkaptunk, mindig jelezték, hogy hol milyen korrekcióra van szükség. A tananyag fejlesztése jelentette a legnagyobb feladatot, az vitte el a legtöbb energiát, ehhez képest a táborok, előadások szervezése már inkább örömmunka volt. S nagyon tanulságos, ahogy Lőrinc Katalin, Szurmayné Hortobágyi Gyöngyvér és Kézér Gabriella, akik beavatott színházi előadásokkal járták az országot, beszámoltak róla, hogy a részt vevő gyerekek mennyire élvezték a produkcióikat. Amikor ezeken a foglalkozásokon kis cetliket kellett írniuk néhány szót arról, hogy a tánccról vagy a táncművészetről mi jut eszükbe, a leggyakrabban a szabadságot, az életet, illetve az önkifejezést említették. Mindez azt is igazolja, hogy a gyerekek a saját életük szempontjából szintén fontos és pozitív impulzusokat kaptak a tánccal, a mozdulattal való reflektív foglalkozásból. S annak is örülök, hogy nemcsak mi látogattunk el hozzájuk, hanem nagyon sok iskolát vendégül tudtunk látni, eljöttek az egyetem előadásaira, a házi versenyekre.

F. M. M.: Régi vágya volt az intézményünknek, hogy a táncművész-képzés minden szintjére – az amatőrtől a professzionális képzésig – rálásson. Ezt most valamelyest sikerült elérnünk. Visszatérve

kötettel is kiegészültek, amelyek a tanórán kívüli foglalkozásokhoz nyújtanak segítséget. Ilyen például az a könyv, amely azt részletezi, hogy a sajátos nevelési igényű gyerekeket hogyan lehet néptánccal, népi gyermekjátékokkal fejleszteni, vagy az, amelyik a koncentrációs készség fejlesztését segíti a tánc, a klasszikus balett által.

A múltkori beszélgetésünkön említette, hogy tárgyalnak Csépe Valériával arról, hogy a NAT részévé váljon a tánc. Meddig jutottak?

F. M. M.: Sajnos teljes a csend e téren, amióta átalakult az előkészítő bizottság... Már az is komoly küzdelem, hogy egyáltalán a tánc területéről meghívjanak valakit a NAT-ba, és hogy megkérdezzék róla a véleményünket. Szerencsére az általunk kidolgozott szakmódszertani programok függetlenek attól, hogy a tánc része-e a Nemzeti Alaptantervnek, hiszen a délutáni foglalkozásokon is használhatják a tanárok. Az is nagyon jó lenne, ha az öt testnevelésórából kettőt megkapna a tánc, mivel a gyakorlat azt bizonyítja, hogy azok a gyerekek, akik a testnevelésóra alól felmentést kérnek, a táncfoglalkozásokon szíves-örömmel részt vesznek. Az EFOP keretein belül az iskolák hálózatosodása kapcsán kiderült, hogy sok helyen üresen állnak táncteremek, és megfelelő logisztikával, valamint egy-egy környékbeli tánctanár segítségével számos iskolában működhetne táncoktatás.

Jelentős mennyiségű tennivalót vállaltak az EFOP-ban, és az MTE a vállaltakat pontosan teljesítette.

G. E.: Évente ellenőrizték mindezt a projekt itthoni irányítói, emellett az unióból is érkeztek megfigyelők. S bár sokszor nem volt könnyű minden pontot megérteni, pontosan teljesíteni, ad-

a tananyagokra, a néptánctanítás jól kidolgozott metodika szerint zajlott, de például a társastánc terén szinte semmilyen szakmai anyag nem állt a pedagógusok rendelkezésére, ezért sokan azt tanították, ami épp eszükbe jutott. Az egész nem volt rendszerbe foglalva, így az általunk készített program óriási segítséget jelentett ebben a műfajban, akárcsak a divattánc terén. A modern táncnál nagyon jó felépítésű segédanyag született, olyan támpontokkal, amelyek segítségével a tanár mindig tud alkalmazkodni az adott közösség tudásához, haladásához. Mindez nemcsak tanórákon használható, hanem például a napközis foglalkozásokon is. Emellett versenykoreográfiák is készültek, amelyeket az alapfokú táncversenyeknél használhatnak. Az pedig az egyetem, a kollégák számára volt hasznos, hogy a munka során számos publikáció született. Minden képzéshez készült két tankönyv, s ezek három különleges

minisztrálni, de öröm, hogy sikerrel jártunk, és részt vettünk egy ilyen különleges, az öt egyetemet felvonultató összefogásban.

Mi lesz az EFOP után? Folytatódik az ilyen jellegű munkájuk?

F. M. M.: Az Emmi is feltette már ugyanezt a kérdést, s ha tálán még egy ilyen nagy, öt egyetemet felvonultató projekt nem is lesz több, úgy érezzük, hogy a táncoktatás területén még nagyon sok feladat vár ránk. Például a középfokú oktatáshoz is tervezzük a szakmódszertani anyagok megújítását, valamint az általános iskolák részére is készítenénk a gyerekek életkorához alkalmazkodó tananyagot, ahol a mindennapos testnevelésből táncal váltaná ki órákat. Vagy projektszerűen, az ünnepek köré csoportosítva készítenénk tananyagot számukra.

S mi a helyzet az óvodásokkal?

F. M. M.: A legkisebbeknek szóló anyagok előkészítése ugyancsak megkezdődött, de még nem jutott idő a kidolgozásukra. Nagyon fontos, hogy a mozgást megszeretessük a kicsikkel, s az óvónők is nagyon nyitottak, örülnének annak, ha kész tananyagokból dolgozhatnának. Szóval ha lehetőségünk nyílik rá, nagy örömmel folytatjuk a munkát az óvodásoktól kezdve a felsőfokú képzésekig. ■

ELINDULT A NÉPTÁNCOSKÉPZÉS MAROSVÁSÁRHELYEN

A 36 fővel elinduló 6 féléves táncos és próba-vezető alapképzési szak néptánc-specializáció a Magyar Táncművészeti Egyetem, a Sapientia Erdélyi Magyar Tudományegyetem és a Maros Művészegyüttes együttműködésében valósul meg a 2019/2020-as tanévben. Az esti munkarend szerint magyar állami ösztöndíjjal támogatott képzési formában résztvevő, és a szak képzési, valamint kimeneti követelményeit eredményesen teljesítő hallgatók a Magyar Táncművészeti Egyetem BA szintű oklevelét szerezhetik meg. A felvettek valamennyien az erdélyi magyar hivatásos néptáncgyűttesek tagjai, ezért az oktatás rendje az együttesek programjához igazodik.

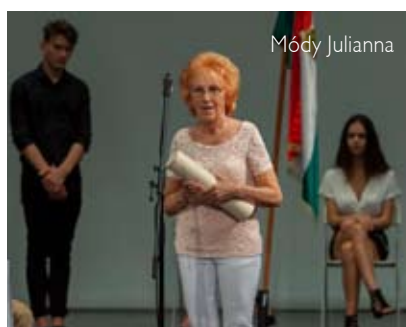
ELŐSZÖR ADTAK ÁT ÉLETMŰ-ELISMERÉSEKET A MAGYAR TÁNCMŰVÉSZETI EGYETEM TANÉVNYITÓJÁN

Az egyetem rektora, Bolvári-Takács Gábor adta át a Magyar Táncművészeti Egyetem Életmű Elismerését a hazai táncélet három kiválóságának. Módy Julianna versenytáncos-táncpedagógusnak, Galambos Tibor néptáncművész-koreográfusnak és Péter László balettművész-balettmesternek. A hagyományoknak megfelelően az egyetem

megemlékezett a 40 és 50 éve végzett hallgatóiról is. Macher Szilárd intézetigazgató méltatta a hajdani növendékeket, akik napjaink kiemelkedő táncosai, koreográfusai és társulatvezetői.

Az 1969-ben végzett évfolyam névsora a következő: Ascher Ágnes, Erdélyi Sándor, Hus Sándor, Illyés Katalin, Ivánka Sándor, Janács Evelyn, Molnár István (ő a színpadon Váradi M. István néven táncolt), Musitz Ágnes, Oláh Tibor, Pallai Ágnes, Szabó Judit és Szabolics Éva.

Ilyés Katalin, Erdélyi Sándor, Pallai Ágnes és Szabó Judit elhunyt, az oklevelet az alábbi művészek vették át személyesen: Ascher Ágnes, Hus Sándor, Ivánka Sándor, Janács Evelyn, Musitz Ágnes, Váradi M. István (Molnár István).

Módy Julianna

Az 1979-ben végzett 14 hallgató közül ketten sajnos már nem lehetnek velünk: Szekeres Lajos és Horváth Erika. Greiner Éva nem tudott jelen len-

ni az ünnepségen, mert külföldön él. Akik átvetették az oklevelet: Molnár Márta, Bombicz Barbara, Demcsák Ottó, Dombrowszky Éva, Horváth Gizella, Kiss János, Krámer György, Szabó Elemér, Szigeti Gábor.

Az idei tanévtől új vezetője van a Klasszikus Balett tanszéknek Kövessy Angéla személyében. A Társastánc és Divattánc Tanszék önálló tanszék lett, amelynek tanszékvezető-helyettese Hájas Katalin.

NÉMETH ALEXANDRA ÉS SZENDREY REBEKA HAVAS FERENC-EMLEKDÍJÁT KAPOTT

Ismét átadták a Táncművészeti Egyetemen a Havas Ferenc-emlékdíjat, amelyet Csáki József alapított 2008-ban, Havas Ferenc kiemelkedő balettművész halála után egy évvel.

A háromfős kuratórium az idén Németh Alexandra és Szendrey Rebeka végzős klasszikus balett szakos hallgatóknak ítélte oda az elismerést. A díj jogi háttérét 2017 óta a Magyar Nemzeti Balett Alapítvány biztosítja.

Csizmadia Tamás, a kuratórium tagja szerint arra törekszenek, hogy olyan növendékek kapják az elismerést, akik személyiségükben, művészethez való hozzáállásukban olyan pluszt hordoznak, amely feltételezheti a sikeres művészi karriert.